

תת"ע 3853/10/18 - מדינת ישראל נגד שמעון בן ישי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3853-10-18 מדינת ישראל נ' שמעון בן ישי
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלדר

המאשימה

נגד

שמעון בן ישי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 13.5.18, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: **השוטר טען שנסעתי בזוג, אני פשוט הסתכלתי על הכביש. היה לי וויז מקדימה, שתלוי על המתקן, הסתכלתי ככה. הוא עצר אותי ואמר לי שנעתי בטלפון, אני לא נעתי בטלפון, אני הסתכלתי קדימה על הדרך.**

ביום 27.1.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר עידו כהן, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 13.5.18, בסמוך לשעה 10:59, נהג הנאשם ברכב, בנתיב השני מימין בכביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 17, נצפה על ידי עד התביעה, שנהג באופנוע משטרתי, בנתיב הראשון מימין, במקביל לרכב הנאשם, כאשר הוא אוחז, בידו הימנית, טלפון נייד בצבע שחור, בגובה גלגל ההגה, פניו מופנות אל עבר מסך הטלפון ואצבעותיו נוגעות במסך.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: **"אני הייתי בויז הוא בלבל אותי".**

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך הטלפון הנייד היה במתקן והוא עצמו, הביט כל העת קדימה, בניגוד למה שטען העד. עוד מסר הנאשם, כי העד טען בפניו, כי נסע ב"זיגזג".

הנאשם נחקר והשיב כי הבחין בעד, רק לאחר שזה סימן לו לעצור את הרכב, אך הוא נסע משמאלו ולא מימינו, כנטען. הנאשם אישר כי הראות הייתה טובה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד רכב על אופנוע משטרתי, מימין לרכב הנאשם והיה לו שדה ראייה פתוח ולא מוגבל, אל תוך הרכב והדבר ניכר בתיאור המפורט שתיאר העד, בנוגע לצבע הטלפון, אופן האחיזה בו - יד ימין, בגובה ההגה והכיוון אליו הפנה הנאשם מבטו.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, לא נסתרה בחקירה נגדית ועשתה רושם אמין ומקצועי בבית המשפט.
3. **בעפ"ת 34806-04-10 פיירמן נגד מדינת ישראל** קבע כבוד השופט מודריק: **"שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אווז ביד שמאל טלפון: **"די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאלי יהוד נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט סעב: **"מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".**
4. עדותו של הנאשם, מאידך, לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם אישר כי הבחין לראשונה בעד, רק לאחר שזה הורה לו לעמוד בצד ורק בחקירתו הנגדית, טען לפתע, כי העד נסע בכלל משמאלו ולא מימינו, כפי שנרשם בדו"ח. הנאשם נשאל אם העד המציא את העבירה והשיב כי "אני לא יודע, הוא לא המציא, הוא לא אמר מה שקרה. אני לא יודע להגדיר המציא אני לא יודע מה".
5. **בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל**, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה:

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחור... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ב אדר א' תשע"ט, 27 פברואר 2019, במעמד הצדדים